Ч. 121 Пятниця 2 (14) Червня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Опозиция на всї боки.

Два факти доводять, як здаєсь, вже до крайности теперішну ситуацию парляментарну, а то: вчерашнє засїданє Палати послів і справа словеньскої ґімназиї в Цилеї.

Так довгого засїданя як вчерашнє не було ще від коли австрийский парлямент парляментом. Засїданє розпочало ся о 10 год. рано, а скінчило ся нинї о 1 год. 30 мінут, тревало отже без перерви 15 і пів години. Опозиция парляментарна постановила робити нарадам Палати всякими способами перешкоду і довгими бесїдами не допускати до ухвал. Опозицийні посли як Соколь, Шляйхер, Дик говорили вчера по кілька годин. Пос. Дик говорив вчера пять годин без перерви — від пів до 10 до пів до 2 в ночи. — Пос. Соколь розпочав свою бесїду по нїмецки а відтак говорив по чески. Тогди відозвав ся пос. Морре і зажадав, щоби Соколь говорив по нїмецки, бо він анї слова не розуміє по чески. Настала мала перепалка, а Соколь говорив відтак дальше. При голосованю станула опозиция против коаліциї. Відтак почав пос. Дик говорити і говорив о зовсїм пустих річах, аби лиш говорити. Около півночи зажадав він на 15 мінут перерви. Опісля поставив пос. Ґесман внесенє, щоби зі взгляду на нинїшне лат. сьвято Божого тїла відрочити засїданє; внесенє се відкинено і стануло на тім, що Дик має дальше говорити. При кінци засїданя прийшло ще до перепалки межи послами Пуркгартом, а Волод. Гнївошом. Около пів до 1 год. запримітив президент, що пос. Дик читає свою бесїду. Пос. Пуркгарт вдарив тогди кулаком в стіл і сказав, що то неправда, то безвстидність щось подібного говорити. Пос. Гомпеш крикнув: Таких слів тут не позволимо. — Пос. Брзорад: Тут суть шпіґуни. — Посли Люеґер і Ґесман: Хто то сказав? Подати імена! Зробив ся страшенний крик і неспокій в Палатї. Президент упоминав послів і взивав, щоби успокоїли ся, але на дармо, нїчо не помагало; опозиция завзято робила веспокій. Наконець крикнув пос. Шаманек до президента: То замкніть буду, коли не можете ладу в нїй удержати. Наконець о пів до другої замкнено засїданє.

Друга справа, котра не єсть без якоїсь науки і для нас, єсть справа словеньскої ґімназиї в Цилеї. У нас, коли хтось скаже, що ось то ми вибороли собі рускі паралельки при перемиской ґімназиї, паралельки при ґімназиї в Коломиї, та що будемо ще мати рускі паралельки при ґімназиї в Чернівцях, то наша опозиция сьміє ся з того, кпить собі, бо уважає то за факт малої ваги. Не так роблять Словенцї. Они знають велику вагу хоч би лиш кількох паралельок словеньских при нїмецкій ґімназиї і для того всїми силами старають ся о них хоч стрічають зі сторони Нїмцїв великий опір. Справа словеньских паралельок при нїмецкій ґімназиї веде ся вже від давна і тепер станула остаточно на тім, що правительство мимо опору Нїмцїв постановило вставити до буджету 1500 зр., як часть тої суми, котра потрібна на заведенє нїмецко-словеньскої ґімназиї в Цилеї. Сума то не велика, ба, дуже мала, а робить дуже великий заколот. Клюб Гогенварта, до котрого належать словеньскі посли стоїть при тім, щоби при цилейскій ґімназиї були словеньскі паралельки, а сполучена нїмецка лївиця опирає ся тому рішучо, бо каже, що ті паралельки шкодили би дуже нїмецкому народови в полудневій Стирії, а один з послів, пос. Газе, сказав навіть, що заснованє словеньских паралельок в Цилеї значило би то само, що заснованє рускої ґімназиї в Кракові. Справа ся прийшла отже онегди під нараду в комісиї буджетовій і референт комісиї пос. Бер поставив внесенє, щоби згадану суму вичеркнути з буджету а натомісць поставив резолюцию, взиваючу правительство, щоби оно зажадало від стирийскої ради шкільної мнїня, чи і де би дало ся заснувати окрему словеньску ґімназию. В справі сїй промавляли ще посли Гальвіх, Менґер і Газе та заявили, що они як і вся лївиця не відмавляють Словенцям средств до заснованя словеньскої ґімназиї, але не можуть допустити до того, щоби она була в чисто нїмецкій сторонї. Бесїдники ті казали також, що їх партия коли приступала до коаліциї, не звала о тім нїчого, що Словенцям зроблено якусь обіцянку в справі цилейскої ґімназиї. Промавляли також словеньскі посли Клюн і Ґреґорїч. Перший з них зазначив, що ґімназию в Цилеї заложено первістно для словеньскої молодежи і по части із словеньских складок. Словенцї домагають ся сеї ґімназиї не з якихсь полїтичних мотивів, а чисто лиш із взглядів культурних. — Пос. Пінїньский заявив, що він і єго партия будуть голосувати за сею позициєю зі взглядів справедливости.

Важне було заявленє п. міністра просьвіти дра Мадейского. Він сказав, що культурні потреби народів треба увзглядняти в міру средств. По зрілій розвазї треба признати, що паралельки суть для Словенцїв культурною потребою. Зразу було намірене осягнути ту цїль словеньскими підготовлюючими клясами, але опісля показало ся, що лїпше єсть заснувати кляси паралельні. Торік ще сказав мінї-

---

3)

СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповіданє БЄРНШЕРНА БЄРНЗОНА.

(З норвеского).

(Дальше).

Але на другий тиждень прийшов поліциянт до Ґранлїден; відтак вітця часто не було дома, мати плакала і також кілька разів кудись ходила.

— Мамо, що то є? — питав Торберн.

— Се все зза того Асляка!

А одного дня почула мати, як мала Інґрід сьпівала:

Сьвіте ясний, сьвіте красний,
Як же ти менї огид!
Донька крутить ся по хатї як туманувата,
А у сина несьвідома, вдача дурновата.
Мати води — не омасти до страв доливає,
А сам батько на запічку живіт вигріває.
Одна кітка в хатї мудра, нїчо' не питає,
Сїла собі коло миски сметану збирає.

Очевидно, що заряджено слїдство, звідки она прийшла до тої пісні. Показало ся, що научила ся від Торберна. Торберн налякав ся і сказав, що він чув сю пісню від Асляка.

— Єсли будеш такі пісні сьпівати, або її учити, буду бити — сказав отець.

Незадовго потім стала мала Інґрід клясти. Торберна знов взяли на випити, а Земунд гадав, що найлїпше буде, єсли єго зараз перетріпає ся. Але хлопець плакав і так щиро обіцював поправу, що сим разом даровано єму кару.

На другу недїлю сказав до него отець:

— Нинї вже не будеш мати нагоди пустувати дома; підеш зі мною до церкви.

II.

В души селянина займає церков дуже визначне місце; сьвята і самітна стоїть она посеред села — довкруги неї торжественна тишина кладовища, в серединї жива служба Божа. Церков се одинокий дім в норвеcкій долинї, що єго селянин величаво прикрасив, а церковна вежа єсть в єго очах значно висша, як здає ся. Єї дзвони посилають єму вже здалека привіт, коли він ясного недїльного поранка спішить до неї і кілько разів почує їх звук, здіймає шапку, немов хотів би їм сказати „Спаси біг!“ Між ним а тими дзвонами істнує якась звязь, котрої нїхто не знає. Вже дїтиною стояв в отвертих дверех і слухав їх звуку, між тим, як в долинї ішли дорогою люди тихим ходом до церкви. Отець прилучував ся до них, а він сам був ще за малий. Він лучив відтак неодно поняте з сильними, дзвінкими тонами, що відбиваючи ся від скали до скали, звучали по кілька годин між горами. Але три річи були невіддїльні від тих торжественних звуків: чиста, нова одіж, сьвяточно прибрані жінки і конї в ясній, блискучій упряжи.

А як відтак прийде недїля, коли дзвони голосять о єго щастю і він в новісїнькій, лиш може в трохи за великій одежи, іде пишно перший раз з вітцем до церкви — тодї, о тодї чує він в їх голосї радість і веселість! Они отвирають єму двері до того всего, що єму призначено побачити. А коли вертає домів а дзвони гудять над єго головою, тяжкою ще і запомороченою від сьпівів, служби Божої і проповіди, тим більше, що в нїм живуть ще образи, які він бачив своїми очима: престол, ріжні одяги, товпа людий — тодї будують они раз на все немов дах понад тими вражінями і мала церковця, котру він від сего часу заєдно носить в серци, єсть вже сьвятою.

Коли трохи підросте, мусить по горах пасти худобу. Але коли єго череда пасе ся під горою, а він сам сидить високо на скалї в гарний недїльний день, і коли почує глубокий звук церковних дзвонів, приглушуючий голос дзвінків єго худоби, тодї стає єму сумно на серци. І не диво, бо ті звуки будять в нїм веселї, приятні, розкішні згадки — згадки о знакомих, котрих стрічає ся коло церкви, о веселости, коли іде ся до церкви, о добрій їдї дома, о родичах, рідні і о веселих забавах на зеленій лузї недїльними вечерами — а в на-

стер, що треба зачекати, який результат покажуть паралельки в Марбурзї, тепер може він сказати, що результат добрий. Стирийскої ради шкільної не потреба запитувати, бо она ще в 1888 р. навіт що-до Марбурґа висказала ся противно, а тимчасом факт показав инакше. П. Мінїстер пригадав членам лївиці, що він ще торік сказав публично в Палатї, що скоро в Марбурзї покажесь добрий успіх, то правительство поступить так само й в Цилеї.

Справи сеї ще остаточно не залагоджено і она прийде ще в суботу на порядок дневний комісиї буджетової, але вже із сего як і з вчерашного засїданя видко, що в нашім парляментї повіяло знову сильним нездоровим вітром і що ситуация стала досить поважна.

Перегляд полїтичний.

З Відня доносять, що справа цилейскої ґімназиї позискає в комісиї буджетовій в найгіршім случаю 18 голосів против 16. Вчера мала лївиця застановити ся, яке становище має заняти супротив сеї справи.

Віденьске товариство академічне „Польонія“ розвязано а в мотивах сказано між иншими, що оно іменувало пос. Леваковского своїм членом по тім, коли він заложив свій протест в Палатї при згадцї про смерть царя Александра.

До Kreuz Ztg. доносять, що довго гостина кн. Фердинанда болгарского в Парижи стояла в звязи з якимись переговорами з Росиєю під протекторатом Францції. Акция кн. Фердинанда мала стягнути на себе підозріне султана і тим поясняєсь, що на границю болгарску стягнено богато войска.

З Шанґаю доносять, що в цїлій провінциї Кантон настала анархія, котрій хіньске правительство не в силї конець зробити. Войска хіньскі, що вернули з Формози палять і рабують села і міста.

Новинки

Львів дня 13 червня 1895

— **Вступні іспити** до кляси I-ої і до кляси приготовляючої на 1896 рік шкільний відбудуть ся в рускій ґімназиї в Перемишли дня 15 і 16 липня сего року перед фериями, а 1, 2 (евентуально і) 3 го вересня с. р. по фериях. Родичі і опікуни зволять зголосити ся лично в Дирекциї ґімназияльній день перед іспитом і предложити метрику дитини (без сего зголошене безуспішне) і евентуально сьвідоцтво шкільне та сьвідоцтво щепленої віспи.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила на засїданю з дня 10 с. м.: 1) Затвердити іменоване о. Івана Дуркота, греко-кат. сьвященика в Шляхтовій на духовного члена ц. к. окружної Ради шкільної в Новім Торзї; 2) затвердити вибір д-ра Ант. Говурка на відпоручника Ради повітової до окружної Ради шкільної в Товмачи; 3) установити посаду греко-католицкого катихита при мужескій школї ім. Конарского у Львові від 1 вересня с. р.; 4) перемінити від 1 вересня с. р. народні школи: 3-клясову женьску в Белзї на чотиро-клясову; 1-клясові в Батятичах, Дроговижи, Підкамени і Бібрцї на двоклясові; 5) приймити до відомости справоздане ц. к. інспектора краєвого з візитациї учительскої мужескої семинариї у Львові і народних шкіл в гусятиньскім окрузї.

— **Учителями народних шкіл** іменовані: Алексардра Тебінка в Волосові, Мария Дулиба в Виткові старім, Конст. Малицка старшою учителькою 4-клясової школи женьскої в Галичи; Мария Серафиньска молодшою учителькою 3-клясової школи женьскої в Єзуполи; Вільг. Пилярска в Ямници, Мечисл. Попович управителем 6-клясової школи мужескої в Болехові; Вас. Мартиник управителем 2-клясової школи в Синькові; Ів. Годованьский управителем 2-клясової школи в Германові; Теод. Яницкий учителем в Гумнисках, Мар. Сольский управителем 2-клясової школи в Пикуловичах і София Пек учителькою женьскої школи ім. сьв. Мартина у Львові.

— **Є. Е. п. Намістникови** ґр. Казим. Баденьому вручила дня 12 червня депутация Ради громадскої міста Жовки дипльом почетного горожаньства.

— **В справі греко-кат. войскового клира** пише „Душпастир“: „В послїдній хвили одержали ми вість, що в спільних Делеґациях міністерство війни вставило в буджет призначений на потреби войскового душпастирства відповідну квоту разом з внесенєм, щоби в цїли приближеного зрівнаня ранґових відносин межи римо-католицким і греко-католицким войсковим клиром — один капелян греко-католицкий оставав в ранзї 8 ій (майора)“. — Сю справу порушив був минувшого року пос. Барвіньский в спільних Делеґациях і теперішне рішене Мінїстерства війни треба уважати за наслїдок згаданого виступу пос. Барвіньского.

— **На посаду греко-кат. катихита при 6-клясовій школї женьскій в Дрогобичи** розписує тамошна окружна Рада шкільна конкурс. Поданя треба вносити до кінця червня с. р. Платня виносить 770 зр. річно.

— **Аматорске представленє** устроїли члени читальнї з Торок дня 9 с. м. в Сокали. Аматори-селяни представили мельодраму „За сиротою Бог з калитою“ і вивязали ся з своєї задачі вповнї удачно. Чистий дохід з представленя був призначений в користь погорільцїв сокальского повіта. Між актами відсьпівав сокальский міщаньский хор дуже удачно кілька пісень. Саля була битком набита.

— **Нещастна пригода.** З Ряшева пишуть: В ночи на 10 с. м. виїхав зі стациї Тшцяна до Ряшева інжинер зелїзничий Вячеслав Вейвода на дресинї з робітниками. Заки дресина доїхала до місця, дігнав єї особовий поїзд. Робітники вспіли ще в час зіскочити з дресини і уратували ся, інжинера ж, що терпів на ногу, поїзд переїхав. Страшно покалїченого відвезено до Ряшева, де помер в шпиталї о 5-ій годинї рано, полишаючи жінку і двоє дїтий. Машинїст, що вів поїзд, дізнав ся о пригодї аж в Ряшеві.

— **Огні.** З Ганчови (коло Горлиць) пишуть: Нинї, в недїлю (9-го червня) ледви розпочала ся служба Божа, вибух огонь в Ганчовій о яких 100 метрів від церкви і приходства. В пів години стапули три хати в огни. Щасте, що люди були в церкви і що не було сильнїйшого вітру, бо у нас село збудоване хата при хатї,

---

слїдок того бурить ся мале серце в малій груди. Однако вкінци приходить єму все на гадку, що він чує звук церковних дзвонів. Він роздумує і напослїдку пригадує собі на уривок з якоїсь церковної піснї; він сьпіває єї зі зложеними руками, глядячи довго в долину, відтак змовить коротку молитву, зірве ся і веселий грає на своїй трембітї, так що аж горами лунає.

Тут в тихих гірских долинах задержала церков властиву їй мову і значінє для кождого чоловіка: зрілий муж пізнає в житю не одно, але нїчого не може стати висше від церкви. Повна величної звершености стоїть она перед дїтьми; — з піднесеним пальцем, напів грізна і напоминаюча виступає перед молодця, що входить в житє; — сильна і повна надії для журби зрілого мужа; — щира і лагідна для утомленого старця. В часї богослуженя приносять дїти до хресту, а звістно, що в таких хвилях пробуджує ся найбільша побожність.

Отже з тих причин просто неможливо описувати норвеских селян — все одно чи злих чи добрих — щоби не згадати в який небудь спосіб на церков. Оно може й одностайне, але ся одностайність мабуть не найгірша. Се сказали ми раз на все, однако не з огляду на подію, котру тепер опишемо.

Торберн дуже тїшив ся, коли їхав до церкви і бачив ті всї для него незвістні річи. Перед церквою поразила его очи чудна розличність красок; в церкві був немов пригноблений глубокою тишиною, що заволодїла всїм і всїми, доки не зачалась служба божа і хоч він забув схилити голову, як зачали відчитувати молитви, то однако схилив він єї на вид кількох соток людий, що похилили голови при молитві. Тепер розпочав ся сьпів і цїла громада засьпівала нараз, так що Торберн майже злякав ся. Він сидїв так пригноблений, що схопив ся немов зі сну, коли отворили ся дверцї від їх лавки і хтось війшов до середини. Скоро лише скінчив ся, сьпів подав его отець прибувшому руку і спитав: „Що чувати на Сольбакен?“

Торберн витріщив очи. Але хоч як сему чоловікови приглядав ся, то однако не міг в нїм нїчого такого віднайти, що вказувало би, що він був в якій небудь звязи з чарівництвом. Був се чоловік приятної поверховности, з білявим волосєм, з великими синими очима і високим чолом. Він усьміхав ся, коли до него говорено і притакував всему, що Земунд говорив. Впрочім, як видко було по нїм, був маломовний.

— Можеш побачити Сінневе — сказав отець, нахиливши ся до Торберна, взяв его на колїна і показав на супротивну лавку, де сидїли жінки.

Там клячала на лавцї мала дївчинка і дивила ся понад поруче. Она була ще більше білява як сей чужий мужчина — така білява, що він ще нїкого такого не видїв. Мала червоні стяжки на маленькій шапочцї, з під котрої виставало єї біленьке волосє і так привітливо усьміхала ся до него, що він довший час не міг на нїчо иншого дивити ся, як лиш на єї білі зубки. В одній руцї держала гарний молитвеник, а в другій звинену жовто-червону шовкову хусточку і бавила ся тим, що била хусточкою по книжцї. Чим довше Торберн дивив ся, тим більше сьміяв ся, а вкінци вилїз з колїнами так як она на лавку. Втім кивнула єму головою. Хвилю дивив ся на неї цїлком поважно, а відтак кивнув і він. Она усьміхнула ся і кивнула другий раз, а він відповів відтак ще раз і ще раз. Але она сьміяла ся і не рушила головою — аж по якімсь часї, коли він вже забув про се, кивнула головою знов.

— Я також хочу видїти — роздав ся за Торберном голос — і в тій хвили почув він, як его хтось за ноги стягнув на землю так нагло, що він мало не упав. Був се малий, присадкуватий хлопець, що зараз вдер ся на Торбернове місце. І він мав ясне волосє але стріпате і задертий нїс. Асляк мусїв певно Торберна навчити, як він має поводити ся зі злими хлопцями в школї і в церкві, бо Торберн ущипнув малого з заду так сильно, що той трохи не крикнув. Але стерпів біль, злїз скоро з лавки і вхопив Торберна руками за оба уха. Торберн і собі зловив его за волосє і повалив на землю. Малий все ще не кричав лише укусив Торберна в ногу. Торберн вхопив ногу до себе і сильно притиснув хлопця лицем до землї. Але в тім почув, як его хтось зловив за ковнїр і підніс до гори мов легкий сніп. — Се був отець, що тепер посадив собі его на колїна.

— Єслиб ми не були в церкві, то попамятав би ти мене! — шепнув єму отець до уха а притім так стиснув за руку, що хлопець почув біль аж в ногах.

Він пригадав собі знов на Сінневе і глянув в єї сторону. Она ще там стояла, але якась така залякана і змішана, що він почав догадувати ся, що зробив: се мусїло бути щось дуже злого. Скоро побачила, що він дивить ся на неї, злїзла з лавки і не показала ся більше.

Відтак появив ся паламар — а за ним пастор [1]): Торберн уважно приглядав ся і прислухував ся їм обом. Пастор то сьпівав то виходив кудись, а він все ще сидїв у вітця на колїнах і гадав: „Чи она вигляне ще зза лавки, чи нї?“ Той малий хлопець, що стягнув его на землю, сидїв на другім кінци лавки і за кождий раз, коли хотїв встати, діставав штовханця в бік від якогось старого чоловіка, що сидїв побіч него і дрімав, але заєдно будив ся, скоро лише малому прийшла охота вставати. „Чи она вже не покаже ся?“ гадав Торберн, а кожда червона стяжка, яку побачив коло себе, нагадувала єму на єї шапочку, а кождий гарно мальований образ в старенькій церковци був в его очах або так само великий, або трохи менший від неї. Ага! она знов ви-

---

[1]) Пастор = протестантский душпастир.

отже могло пійти ціле або бодай одна половина з димом. При скорім ратунку своєю власною сикавкою і наспівшою сикавкою з Устя рускового, огонь спинено. Друге щасте було для людий, що ніхто не крикнув в церкві „горить“, бо були би люди душили ся в дверех, а так, не знаючи, що за причина розруху, люди помалу з церкви вийшли. Огонь повстав імовірно з сїрників, котрими діти розкладали огонь під хатою. У нас люди, мимо представлень і великої небезпечности на випадок огню, не хотять обезпечатись і тут трудно знайти в котрім селї обезпечену хату селянина. — В місточку **Княгиничах**, як звідтам доносять, були в остатних днях два огні. В суботу около 10-ої в ночи мабуть хтось підложив якийсь вибуховий материял (бо щось сильно вибухло і зараз почало горіти) і згоріло 11 господарств, з котрих 8 було асекурованих. („Днїстер“, хоч в Княгиничах має богато обезпечених, вийшов з шкодою незначною). Другого дня, в недїлю, коли ще не зовсїм угашено пожарище з ночи, вибух в само полудне огонь в комині у одної жидівки і до пів години згоріло 27 нумерів (24 жидівских а 3 християн бідаків). Згоріли дві жидівскі божницї і жидівска лазня. Огонь з тяжким трудом спинено перед самим приходством руским — дякуючи тій обставині, що огонь вибух зараз по службі Божій, отже всї люди взялись до ратунку. Як би не то, пійшли би були з димом приходство і школа. З сего другого огню вийшла страта для товариства Краківского.

— **Легке землетрясенє** дало ся почути онѓди в многих місцевостях Шлезка. Землетрясенє не наробило нїякої шкоди.

— **На два посаги для служниць** по 242 зр. 25 кр. з фундациї імени Цїсаря Франц-Йосифа, утвореної пок. д-ром І. Малиновским, розписав маґістрат міста Львова конкурс. Льосоване посагів буде дня 11-го серпня, а убігатись можуть: служницї-дївчата, покоївки, ґардеробянки, кухарки і швачки занятї постійно у своїх хлїбодавців, єсли викажуть ся, що уроджені в Галичинї, християньскої віри, скінчили 18-тий а не переступили 30-го року житя, служать постійно через три роки у Львові без нагани на тім самім місци, незамужні, бідні і морально ведуть ся. Час вносити подання ва руки маґістрату міста Львова до 30 червня с. р.

— **Ювилейна вистава в Будапештї** обіймеє простір 510 000 метрів квадратових. На місци тім має станути 123 павільонів, з тих 68 публичних а 55 приватних. Найцїкавійший відділ буде історичний, зложений з ґрупи: ґотицкої, романьскої і ренесансової. В ґрупі романьскій стане павільон цїсарский, в котрім Цїсар яко протектор отворять виставу.

— **Як високі доми в Шікаґо?** В однїй з дїльниць міста Шікаґа — як подає статистика міска — находить ся 150 домів на шість поверхів, 70 на сїм, 43 на вісїм, 10 на девять, 13 на десять, 1 на одинайцять, 12 на дванайцять, 3 на тринайцять, 10 на чотирнайцять, 2 на пятьнайцять, 8 на шіснайцять, 1 на сімнайцять і 1 на двайцять поверхів.

— **Зміна властителїв.** Маєтність Мариямпіль, Волчків і Освальдівку, в повітї станіславівскім, купила від ґр. Освальда Потоцкого панна Мария Торосевичівна за 300.000 зр.

— **Практичний.** Один богач, умираючи записав цїлий свій маєток трем особам, а то одному католикови, одному протестантови і одному жидови, під условєм, що кождий з тих спадкоємців вложить власноручно до его домовини по 100 зр. Того условя доповнили спадкоємцї в той спосіб: Протестант вложив до домовини 100 зр. в десяти ґульденових паперах, католик в золотї, а жид вложив вексель на 300 зр. Однако щоби померший не завинив єму 200 зр. на его вексель, забрав жид з домовини грошї, що зложили католик і протестант.

— **Перше нещастє на зелїзници** лучило ся дня 15 вересня 1830 р. в Анґлії. Сего дня ішов перший поїзд на шляху між Ліверпулем і Менчестром, а віз его сам винахідник зелїзниць, Стефензон. Щоби уникнути якого нещастя, заряджено всякі можливі средства осторожности, а під Ліверпулем уставлено вздовж зелїзничого шляху на кілька миль довгий пліт та порозставлювано вояків і поліциянтів, аби держати в віддаленю товпи цїкавих. Помимо того лучило ся нещастє, що трохи не перервало торжества отвореня шляху. Машина першого поїзду задержала ся в селї Еклес, щоби набрати води і заждати на другий поїзд, що ззаду ішов. В часї того перестанку висїв з ваґона секретар державний Гескінзон і став розмавляти з ґенералом Велінґтоном, побідником Наполеона під Ватерльо. Нараз роздав ся крик: „На бік, поїзд їде!“ Але Гескінзон був так перепуджений, що став як вкопаний і не міг рушити ся з місця. Тимчасом над'їхав другий поїзд і машина вхопила Гескінзона та розторопцила єму одну ногу. Того самого вечера нещастний помер. Се було перше зелїзниче нещастє на сьвітї.

— **Напад на неофітку.** На перебуваючу в Сяноцї Марию Геніш, що недавно вихрестила ся, кинула ся товпа жидів, щоби примусити єї силою до покиненя християньскої віри. На щастє бачив случайно сей напад ц. к. судия др. Праґловский і приказав жандармериї арештувати напастників. Жандармерия увязнила кілька осіб.

— **Померли:** У Вильнї кс. Антін Авдзевич, латиньский епископ виленьскої епархії, в 59 ім роцї житя.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 13 червня. В наслїдок великої бурі завалило ся в Пятицеркв ах кілька домів.

Петербург 13 червня. Росийско-японьску угоду торговельну вже підписано. — Стан здоровля наслїдника престола вел. кн. Юрия есть небезпечний.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895 після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзди особові зі Львова відходять до Брухович (від 12 мая до 10 вересня в буднї дни) 3·20;

Брухович (від 12 мая до 10 вересня в недїлї і сьвята) 2·26;

Зимної-води (від 12 мая до 10 вересня) 3·45·

До Львова приходять з Брухович (від 12 мая до 10 вересня включно) 8·25.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

сує головку; але як тілько его побачить, зараз ховає ся....

Ще раз виступив пастор на перед, дзвони задзвенїли і люди підняли ся з своїх місць.

Отець заговорив знов потиху до білявого чоловіка і они підійшли разом до лавки, де сидїли жінки. Перша, що вийшла з лавки, була білява молодиця, она усьміхала ся так, як тії чужий чоловік, але не так весело. Она була мала і блїда та держала за руку Сінневе. Торберн скоро наблизив ся до дївчинки, але она поступила ся назад і заслонила ся спідницею матери.

— Дай менї спокій — сказала.

— Той малий певне ще не був доси в церкві — сказала білява жінка і положила єму руку на голову.

— Нї, — відповів Земунд — тому й бє ся, що доперва перший раз в церкві.

Засоромлений поглянув Торберн на жінку, а відтак на Сінневе, що тепер видалась єму о много поважнїйшою як перше. Всї разом вийшли перед церков; родичі розмавляли між собою, а Торберн поступав зараз за Сінневе, котра за кождим разом, скоро він лиш близше підійшов, хапала ся міцнїйше за материну одежу. Тамтого малого хлопця не бачив більше. На дворі перед церквою родичі поставали і запустили ся в довшу розмову; Торберн чув кілька разів імя „Асляк“, а що побоював ся, що при тій нагоді можуть дещо і про него говорити, то відступив на бік.

— Ти сего не потребуєш чути! — сказала мати до Сінневе — уступи ся трохи дїтинко.... Іди, кажу тобі!

Сінневе якось неохотно відступила ся від матери.

Торберн підійшов тепер до неї і став їй приглядатись. Так дивлячись на себе, стояли обоє кілька хвиль. Вкінци сказала Сінневе:

— Тьфу!

— Чому ти кажеш тьфу? — спитав Торберн.

— Тьфу! — сказала ще раз. — Тьфу, встидай ся!

— Що-ж я такого зробив?

— Ти бив ся в церкві і то тодї, як пастор молив ся, — тьфу!

— Ну так, але се вже давно минуло.

Се єї пересьвідчило і она запитала по хвили:

— Чи то ти той хлопець, що називає ся Торберн Ґранлїден?

— Я, а ти Сінневе Сольбакен?

— Так.... Але я все чула, що ти такий чемний.

— Нї, се неправда, бо я дома найгірший з усїх — відповів Торберн.

— Чи чував хто таке... — крикнула Сінневе, сплеснувши своїми малими ручками. — Мамо, мамо, він каже...

— Мовчи і уступи ся — відповіла мати.

— Она задержала ся, а відтак вернула, поступаючись назад та не спускаючи своїх великих синих очий з матери.

— Я чув все, що ти така чемна — сказав Торберн.

— Так, часом, як добре учу ся — відповіла.

— Чи то правда, що у вас там на Сольбакен повно лїсовиків, чарівниць і злих духів? — спитав він, підпер ся рукою в бік, став на однїй нозї а другу виставив наперед — цїлком так, як бачив, як Асляк робив.

— Мамо, мамо! Знаєш, що він каже? Він каже....

— Дай менї спокій, — чуєш! І не іди до мене аж тебе закличу!

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.